

nogen videre Betydning; thi i Reglen vil Aftægtsforholdet blive ordnet saaledes, at Aftægten læses som en Pantebehaftelse paa den vedkommendes Ejendom. Naar Aftægtsnyderen gør det, vil Aftægten blive staaende, selv om Aftægtsyderen dør. Denne Læsning foretager Aftægtsnyderen ikke, fordi han er bange for, at Aftægtsyderen skal blive slaaet ihjel ved en Jærnbaneulykke; thi det Tilfælde er maaske aldrig indtruffet her i Landet, men med mange andre praktiske Eventualiteter for Øje, som f. Eks., at Aftægtsyderen kan dø af en anden Grund end en Jærnbaneulykke — idet det jo undertiden sker, at yngre dø før ældre — eller at Aftægtsyderen kunde gaa fallit eller vilde behæfte Ejendommen eller sælge den. Jeg tror derfor ikke, at Hensynet til Aftægten kan eller bør spille nogen Rolle her. I de fleste Tilfælde, og naar den paagældende bærer sig ad paa den normale og sædvanlige Maade, vil det ikke afficere Aftægtsnyderens Ret, at Aftægtsyderen dør enten ved Jærnbaneulykke eller paa anden Maade. Det er nærmest disse Bemærkninger, jeg har villet gøre, fordi jeg er bange for, at adskillige ærede Medlemmer skulle tro, at denne Henvisning til Aftægtsforholdet, der naturligvis er temmelig almindeligt paa Landet, skulde have en særlig Vægt ved dette Spørgsmaals Afgørelse.

Indenrigsministeren (Bardenfleth): Paa de Punkter, hvor det ærede Udvalg har staaet enig over for den Form, hvori Forslaget er vendt tilbage hertil, kan jeg ganske slutte mig til Udvalget. Det gælder saaledes for det første de Punkter, hvor Udvalget har foreslaaet at acceptere Forslaget i den af det andet Ting vedtagne Form. Der blev der nemlig vedtaget en Række Ændringer, som kunne anses for i alt Fald ikke at volde nogen Skade for Forslaget, selv om de delvis maatte være tvivlsomme Forbedringer. Dem har jeg ogsaa i det andet Ting erklæret subsidiært at kunne tiltræde. — Dernæst gælder min Tilslutning til det ærede Udvalg de Punkter, hvori Udvalget i sin Holhed har foreslaaet at føre Forslaget tilbage til den Affattelse, hvori det forlod dette Ting, altsaa Ændringsforslagene 1, 2 og 4. Jeg kan i saa Henseende fatte mig i stor Korthed, idet jeg kan henvise til den Motivering, som Udvalget i saa Henseende er fremkommen med, samt til Udtalelserne fra den ærede Ordfører og det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (Oct. Hansen). Jeg ser ikke rettere, end at den i Folketinget vedtagne

Bestemmelse, der er Genstand for Ændringsforslag Nr. 2, vil bringe Konfusion ind i Lovens Anvendelse, medens den Regel, der gaves af Landstinget i § 1, var klar og let at anvende for Domstolene. Jeg tror navnlig, at Bestemmelsen i den af Folketinget vedtagne Form vilde være til Skade for Publikum i det overvejende Antal Tilfælde. Jeg mener ligesom det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds, at det har sin store Betænkelighed at indføre et fremmed Retsbegreb i vor Lovgivning, om hvis Forstaaelse der hersker Uklarhed, saa at den Udvej, der blev antydet af den ærede Ordfører, og som i alt Fald vilde være den konsekvente fra Folketingets Side, at stoppe op i første Stykke af § 1 efter Udtrykket „vis major“, ikke vil være en heldig Udvej i Sammenligning med den Redaktion, der er foreslaaet af Landstinget.

Jeg kan ligeledes tiltræde Ændringsforslaget Nr. 4, og skal saa endelig med Hensyn til Ændringsforslag Nr. 3 udtale mig bestemt for at gaa til at ændre Lovforslaget, saaledes som af Mindretallet her foreslaaet. Jeg skal her henholde mig til, hvad der blev udtalt saavel af den ærede Ordfører som af det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds (Nellemann), idet jeg henviser til, at Regeringsforslaget jo hvilede paa det Princip at fastsætte Grænsen for Kredsen af de Personer, hvem der skulde tillægges en Erstatningsret, efter Hensynet til den retlige Forsørgelsespligt. Naar jeg saa gik med til at udvide denne Grænse saaledes, at Bestemmelsen i Straffelovens § 302 blev Rettesnoren, gjorde jeg det i Erkendelse af, at der kunde være Billighedshensyn, som talte for at paalægge Jærnbannerne den samme Forpligtelse, som den enkelte Funktionær ifølge Straffeloven vil have. Men ud over denne Grænse vil jeg heller ikke finde det rigtigt at gaa, og jeg tror med det ærede 1ste Medlem for 1ste Valgkreds, at Lovforslaget i Landstingets Affattelse har været fuldstændig konsekvent og ikke er kommet ud over den Ramme, som er fastsat i Straffeloven. Den ærede Ordfører henviste til, at for saa vidt man havde den Anskuelse, at Straffeloven her trak for snævre Grænser, var det den rette Vej at gaa at forandre Straffeloven paa dette Punkt. Det er jeg ganske enig med ham i. Det maa være fundamentalt, hvad Straffeloven i saa Henseende foreskriver, efter det vil man kunne udvide Erstatningspligten for Jærnbannerne, hvis Pligt i dette Forhold overhovedet maa være ganske svarende til, hvad der kan paalægges den direkte skyldige. Jeg vil saaledes meget beklage, hvis